

El CESC organitza un curs d'història sobre la Guerra Civil

El CESC, com acostuma a fer els darrers anys quan s'acosta la primavera, ha organitzat un curs d'història. Enguany, en motiu dels setanta anys de l'inici de la Guerra Civil, estarà dedicat exclusivament a aquest dramàtic episodi. Les sis sessions del curs tindran lloc cada dimecres, a partir del 19 d'abril, a les 8 del vespre, en un espai encara per confirmar. El professor serà, igual que en les anteriors ocasions, l'historiador Jordi Farreres. Aquest curs té un cost de 12 euros, diners que s'abonaran a l'inici de la primera sessió. Les inscripcions ja es poden realitzar al Punt Jove o a la Farmàcia Colomer.

L'ornamentació del temple supera les fronteres locals

Enguany, l'ornamentació amb neules de l'altar major de l'església de Sant Cebrià ha superat les fronteres estrictament locals. Molts visitants s'han atansat al poble per veure aquesta tradició del segle XVI recuperada pel CESC ara fa quatre anys.

A més, aquesta activitat també ha tingut una ampla difusió en diversos mitjans de comunicació; n'informaren: TVE, El Punt, La Vanguardia, El Periódico, Descobrir Cuines i Ràdio Canet.

El cap de l'Oficina de Patrimoni Cultural de la Diputació de Barcelona visita el CESC

El cap de l'Oficina de Patrimoni Cultural de la Diputació de Barcelona, Carles Vicente Guitart, va visitar la seu del CESC el passat 20 de desembre. El visitant es mostrà molt interessat pel funcionament del centre, els seus fons i pel futur de l'entitat. La Diputació de Barcelona és una de les entitats supramunicipals que des de fa temps recolza econòmicament algunes de les activitats del CESC.

Se celebra l'assemblea anual de l'entitat

L'assemblea anual del CESC, que va celebrar-se el passat 24 de febrer a la seu de l'entitat, va servir per aprovar la memòria del cinquè aniversari, el balanç econòmic del 2005 i el pressupost del 2006. A més, els socis assistents també proposaren solucions per a eixugar els pròxims dos anys el dèficit actualment existent.

Al final de l'acte, el president, Lluís Parera, va llegir un breu discurs, que reproduïm a continuació: "Ara fa cinc anys que el CESC va començar la seva vida activa. Durant aquest temps, i no podem dir altra cosa, la nostra activitat ha obtingut uns resultats molt més satisfactoris d'aquells que podíem esperar. Aquest resultat ha estat, sens dubte, fruit de la professionalitat dels nostres col·laboradors. Aquesta feina ben feta ha generat confiança a totes aquelles persones que han fet donació del fons documental, bibliogràfic o de col·leccions que avui dia hi ha en el nostre centre.

També vull agrair als vuitanta socis de l'entitat l'ajuda econòmica i la confiança en la nostra tasca; tot i tenint en compte que pocs han comprès la importància actual que dins del món cultural de Catalunya hem aconseguit. A la Coordinadora de Centres d'Estudi de parla Catalana, al Parc Natural del Montnegre i per diversos departaments de la Generalitat de Catalunya, la feina feta fins ara ens ha estat plenament reconeguda.

Però els creixements massa ràpids deixen al descobert les mancances no consolidades. En el nostre cas, aquestes deficiències són: un local adient i un finançament apropiat a les activitats realitzades. Aquestes mancances fan que els propers cinc anys haguem d'aturar els projectes que teníem prevists i mantenir-nos amb un inpàs de subsistència a l'espera de local i finançament.

Això no vol dir, que a partir d'ara ens posem a dormir. Es necessari buscar solucions i això hi dedicarem les nostres energies. Un poble quan deixa en l'oblit els seus papers i perd la seva història, mor com a poble. Camina sense rumb i sense projecció de futur. La vida es limita a menjar i gaudir, i això no ho volem pel nostre Sant Cebrià. Que un dia el poble sigui el centre cultural que li correspon per història solament depèn dels seus habitants i de l'administració que a tots ens representa.

Nosaltres no som altre cosa que instruments de la voluntat del poble, els quals són molts més que els vuitanta socis que ens recolzen. Als regidors els correspon marcar-nos la pauta cultural que el poble desitja, perquè solament ells són responsables davant la història. La nostra col·laboració, sense cap dubte, sempre està garantida. Gràcies

"El CESC, com tots els vilatans, celebra el nou servei de bus inaugurat el passat dia 1 de març. En donem les gràcies a tots aquells que ho han fet possible."

AMB EL SUPORT DE:

CESC
Centre d'Estudis
Sant Cebrià
Av. Maresme, 8, 3r B
08396 SANT CEBRIÀ DE VALLALTA

Edita: CESC Centre d'estudis Sant Cebrià
Col·laboradors: Rosa Mª Mateu, Maria Coll, Marta Colell, Mercè Salazar Fliquet
Maquetació: www.rutsenseh.com

Vall-alta'

La importància d'un fons documental

La importància d'un fons documental

Per Marta Colell

Voldria fugir de qualsevol partidisme i, deixant de banda els sentiments personals, fer una reflexió objectiva sobre els mal anomenats papers de Salamanca i sobre la importància que té un fons documental per a conservar la memòria històrica d'una comunitat.

Penso que, per a molts catalans, la ciutat de Salamanca significarà, a partir d'ara, l'oposició aferrissada a tornar als catalans uns documents que els pertanyen de ple dret, però els papers que han tornat a Catalunya després de tants anys, no són de Salamanca. Estaven dipositats en aquesta ciutat, en un edifici anomenat "Archivo Nacional de la guerra civil".

Que el batlle de Salamanca, alguns regidors del consistori i una part dels habitants de la ciutat reivindiquin els documents com a seus, va contra la realitat històrica, contra el dret i fins i tot contra la justícia, ja que voler-los retenir és injust. Utilitzar una frase del gran escriptor i filòsof Miguel de Unamuno, "Venceréis pero no Convenceréis" en una enorme pancarta penjada del balcó de l'Ajuntament i per tota la ciutat i rodalies, em sembla pervers. Amb tota la perversió que pot tenir una frase treta del seu context.

Unamuno va pronunciar, en efecte, aquestes paraules el dia 12 d'Octubre de 1936 en l'aula magna de la Universitat de Salamanca de la qual era Rector. Les va pronunciar davant del general feixista Millán Astray que, en el seu discurs havia tractat Catalunya i el País Basc de "cánceres en el cuerpo de la nación", havia afirmat que "el facismo, tal un cirujano decidido libre de sentimentalismos, sabrá extirparlos" i havia acabat el seu parlament amb el seu esgarriós lema "Viva la Muerte".

Unamuno, que havia nascut a Bilbao, en el seu torn de replica va dir textualment: "Venceréis porque tenéis sobrada fuerza bruta, pero no convenceréis, porque para convencer hay que persuadir y para persuadir necesitáis algo que os falta: razón y derecho en la lucha."

Va ser molt valent Unamuno, molt més que el bisbe de Salamanca, nascut a Barcelona i que seia i callava al seu costat. El seu coratge li va costar l'arrest domiciliari, no va poder impartir més classe i va morir a casa seva, amb el cor trist, el 31 de desembre de 1936.

S'han fet moltes emissions a la televisió autonòmica sobre el retorn dels papers i, si les heu vistes, haureu pogut comprovar que també hi ha salmantins que en defensen el retorn, que comprenen que els catalans volem recuperar la memòria material de la història de la guerra civil, i dic material, perquè els documents són la prova palpable d'allò que molts ja sabem però que volem recuperar perquè ens pertany i volem conservar-ho aquí, a casa nostra, d'on no hauria d'haver sortit mai.

Un arxiu documental és important per a un poble per petit que aquest sigui. Nosaltres, a Sant Cebrià, tenim un important fons documental del qual tots els vilatans hauríem de sentir-nos orgullosos. Aquest fons constitueix la memòria del passat. Tot està classificat i degudament arxivat. Ens agradaria poder-lo exposar, compartir amb tothom aquesta riquesa que ens permetria de comprendre millor la història d'aquest poble, en els moments de dificultat i també en els moments joiosos.

En el C.E.S.C. som conscients que els

nostres "papers" no tenen la importància dels dits "de Salamanca" i no els volem pas comparar. Però per a tots aquells que, any rera any, hem ajudat a recollir-los, a netejar-los, a classificar-los, tant aquells que ho han fet directament com aquells que hi han donat el seu suport econòmic o moral, el fons documental del C.E.S.C. és important, molt important. I seria una llàstima que, per manca de recursos o per manca de voluntat del nostre consistori, aquest fons documental hagués de marxar del nostre poble.

Hauríem d'anar a veure els documents exposats per la Generalitat al Palau Moja, a la Rambles de Barcelona. I hi hauríem d'anar com a homenatge a tots els que van viure i van morir a la guerra civil i en els anys del franquisme. Catalunya ho necessita per retrobar-se amb el passat i per tancar ferides. I així, quan tot aquest rebombori acabi, podrem anar tranquil·lament a visitar la magnífica ciutat de Salamanca amb tots els seus tresors arquitectònics i culturals.

Esperem que a Sant Cebrià puguem també exposar any rera any una part del nostre arxiu documental. Així els vilatans podran conèixer i retre homenatge a aquells que han viscut en el poble i que han contribuït a la seva història. Si és així, el passat del nostre poble, per gran que s'estigui fent, no es perdrà.

Recordant vells temps... El Barcelona i l'Estatut

La lluita esportiva és una de les coses que més ha apassionat les multituds. Els clubs que, com el Barcelona, han pres part repetides vegades en el Campionat d'Espanya, saben què cosa és sortir en camilla del Sardinero, fugir de San Mamés protegits per la benemèrita, quedar colgats sota una pluja de Mestalla. Aquests casos es repeteixen invariablement un any darrera l'altre i ja no sorprenen ningú. Tothom sap que els pobles esperen el Campionat d'Espanya per a demostrar llur supremacia i, quan la superioritat de l'equip contrari no els ho permet, perden el control i cometen tota mena de disbauxes.

No faig gaires anys, a Sant Sebastià, el Barcelona fou empaitat pels carrers i el cotxe de la fonda, que transportava els jugadors acabà amb la carrosseria com un bolado. Quan això succeïa, els tècnics psicològics deien que, degut a la censura, a la Dictadura i a l'opressió en què vivíem, el poble sentia necessitat de manifestar-se i feia servir el futbol únicament com a pretext per expansionar-se.

I vingué el cop del 14 d'abril. La política ressuscità i tothom tingué ocasió d'expansionar-se lliurement a la seva manera, sense traves ni necessitat de pretextos. Senllars i cavernícoles, s'escometeren despietadament. Sindicalistes i socialistes, es traguereu el fetge sense contemplacions. Castrenses i secularitzats s'insultaren sense miraments... i els esportius respiràrem tranquils. Per fi l'esport anava a desenrotllar-se sense altra passió i la lluita futbolística no serviria de pretext a ningú. Els que no sentíssin l'esport, tindrien els mítings per

expansionar-se, i als camps de futbol únicament hi anirien els esportius. I tot succeí la setmana passada a Mestalla el de la Lliga d'enguany, havien estat dues basses d'oli. Érem feliços.

Ho érem tant, de feliços, n'estàvem tant, de refiats i tranquils, que la notícia del que succeí la setmana passada a Mestalla ens deixà aclaparats, retuts, esmaperduts. El Barcelona, sota una graciosa pluja d'ampolles, havia estat tractat com en els seus millors temps. El públic que omplia a vessar el camp de Mestalla, s'havia expansionat com si no tingués res més per expansionar-se i havia parlat de l'Estatut. -Guerra a l'Estatut!

Bufo! Per un moment tinguérem la sensació exacta de les sorpreses que ens reservava el destí en el Campionat d'Espanya d'enguany. Ens imaginàrem la tragèdia de Barcelona, jugant per aquests camps neutrals, i sofrírem com un colapse. Estàvem fatalment perduts. El futbol anava a servir, una vegada més, de pretext per a manifestar-se els que no tenien res d'esportius.

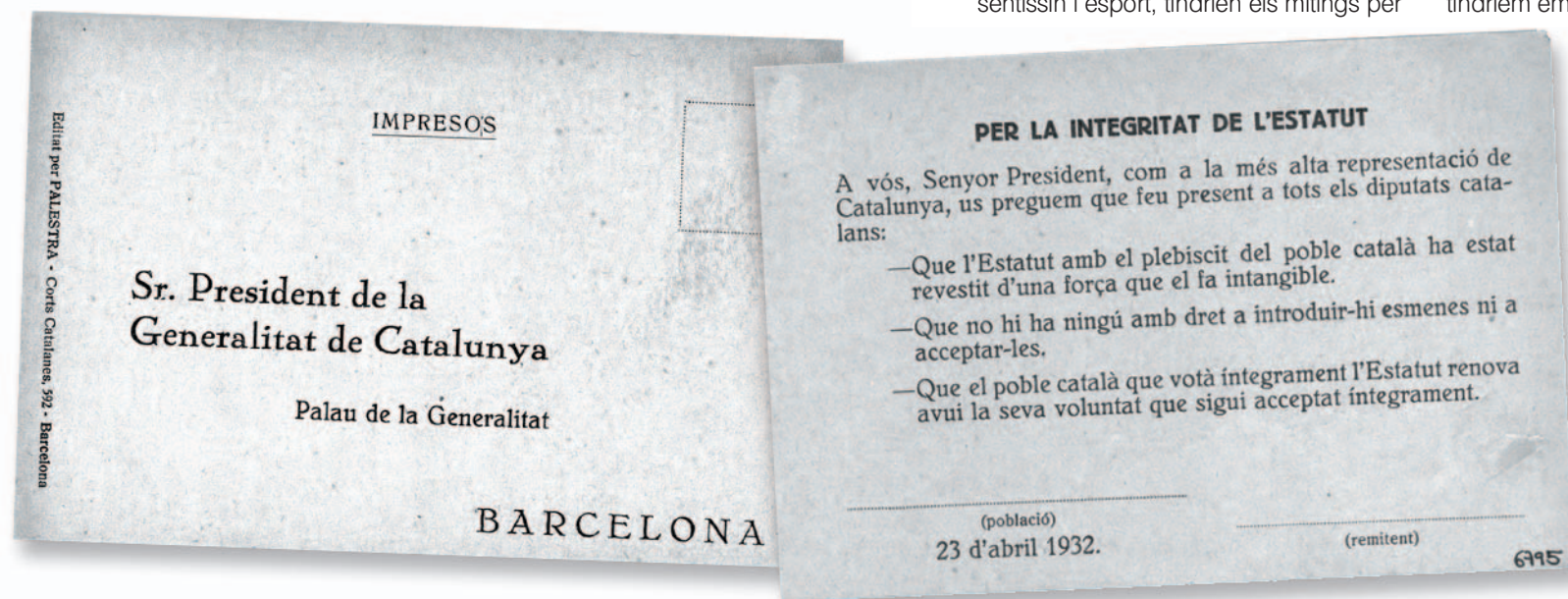
Quan la pedregada de Sant Sebastià, ens digueren que els autors de l'agressió havien estat "cuatro mozalbetes". És clar que aquestes explicacions no guariren del tot les escrotonadures dels nostres representants, però ens consolaren bastants. Ara, en motiu de la pluja d'ampolles en el camp de Mestalla i dels crits contra l'Estatut, ens consolem pensant que els autors del seisme eren quatre monàrquics, però si l'Alcoriza no s'ajup a temps, a hores d'ara el tindriem embalsamat.

El que ha succeït a València, podria succeir en un altre camp, i si el Campionat d'Espanya fos més llarg, podria arribar a fer impossible tot desplaçament del Barcelona. Ja hi tornem a ésser. Si abans de la sola presència del Barcelona bastava perquè s'omplissin els camps de futbol, ara els farà sobreeixir. Poques seran les localitats on no hi hagi un centenar d'enemics de l'Estatut que no aprofitin la visita del Barcelona per fer-li una demostració de simpatia, i avalar un cant a la unitat nacional amenitzat amb uns quants cops de roc.

És una ocasió única que se'ls presenta i que no deixaran d'aprofitar. Qualsevol s'exposa a organitzar manifestacions pel carrer, corrent el risc que els de l'asalto els estovín, podent hostilitzar tranquil·lament, des de les grades d'un camp de futbol, el nostre equip representatiu. I, una vegada més, pagaran la festa els jugadors del Barcelona.

És fatal! No té remei. Els esportius estem condemnats a treure les castanyes del foc a pagar els plats trencats. I no volem ni pensar el que succeirà quan l'Estatut sigui aprovat. És un tema que ens reservem pel campionat de l'any vinent.

Escrit de Dova, editat a la revista esportiva "Xut!" núm. 502 el 24 de maig de 1932.

Portada de la revista esportiva "Xut!" núm. 514 el 15 d'agost de 1932.

